

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 730/06
12.09.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Zvezdane Lutovac, Mihaila Rulića, Nikole Stanojevića i Vojimira Cvijovića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog "BB", radi poništaja odluke o prestanku radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž I. 2648/05 od 7.12.2005. godine, u sednici veća održanoj 12.9.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu GžI.2648/05 od 7.12.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P1-572/04 od 1.3.2005. godine, stavom prvim izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se kao nezakonita poništi odluka tuženog - rešenje o otkazu ugovora o radu doneto od strane v.d. generalnog direktora tuženog K-20/98, H-2/2-3 MPRV od 14.6.2004. godine, kao i da se obaveže tuženi da tužioca vrati na poslove i radne zadatke koje je obavljao po ugovoru o radu. Stavom drugim izreke odbijen je zahtev tužioca za naknadu troškova parničnog postupka.

Presudom Okružnog suda u Beogradu GžI.2648/05 od 7.12.2005. godine, odbijena je žalba tužioca kao neosnovana i potvrđena presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu P1.br.572/04 od 1.3.2005. godine.

Protiv pravnosnažne drugostepene presude tužilac je izjavio blagovremenu i dozvoljenu reviziju, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 399.u vezi člana 491. stav 1. Zakona o parničnom postupku, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a revizijom se ne ukazuje na postojanje druge bitne povrede.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac je bio zaposlen kod tuženog na poslovima vozača u pogonu VV. Rešenjem direktora K-20/98 od 14.6.2004. godine, tužiocu je otkazan ugovor o radu br. 2/372 od 24.2.2003. godine, zato što je dana 26.3.2004. godine odbio da finansijskoj kontroli pokaže svoje finansijsko zaduženje, čime je izvršio povredu radne obaveze iz člana 101. stav 1. tačka 3. Zakona o radu u vezi tačke 14. pod 3. Ugovora o radu. Dana 10.3.2004. godine, tužiocu je utvrđen manjak u finansijskom zaduženju u iznosu od 4.800,00 dinara, pa je upozoren 7.4.2004.godine, da će mu se otkazati ugovor o radu ako u roku od 2 meseca od dana izvršene povrede radne obaveze izvrši istu ili sličnu povredu radne obaveze. Tužilac je dana 5.5.2004. godine saslušan na navode iz upozorenja, a sindikatu je dostavljeno pismeno obaveštenje radi davanja mišljenja i potom mu je dana 14.6.2004. godine otkazan ugovor o radu.

Na ovako utvrđeno činjenično stanje pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtev tužioca odbili kao neosnovan.

S obzirom da je u postupku je utvrđeno da je tužilac pismeno upozoren dana 7.4.2004.godine da je izvršio povredu radne obaveze zbog koje mu se može otkazati ugovor o radu, jer je imao manjak u finansijskom zaduženju u iznosu od 4.800,00 dinara, kao i da je u roku od 2 meseca od dana izvršene povrede radne obaveze ponovo izvršio sličnu povredu na način što je odbio da Finansijskoj kontroli pokaže svoje finansijsko zaduženje, čime je učinio povredu radne obaveze predviđene članom 101. stav 1. tačka 3. Zakona o radu u vezi člana 14. stav 3. Ugovora o radu, pa su se stekli uslovi da mu se otkaze ugovor o radu. Tužiocu je u smislu člana 101. stav 2. Zakona o radu dostavljeno pismeno upozorenje o postojanju razloga za donošenje rešenja o otkazu ugovora o radu, a u smislu člana 104. stav 3. Zakona o radu o učinjenoj povredi obavešten je i nadležni sindikat. Stoga su nižestepeni sudovi pravilno zaključili da je pobijana odluka tuženog zakonita i pravilnom primenom materijalnog prava odbili tužiočev tužbeni zahtev.

Neosnovano se revizijom ukazuje da upozorenje upućeno tužiocu nije sadržalo elemente predviđene Zakonom o radu što osporeno rešenje čini nezakonitim, jer navedeni Zakon u članu 101. stav 2. obavezuje poslodavca da zaposlenog upozori na postojanje razloga za otkaz ugovora o radu, pri čemu ne propisuje formu upozorenja.

Suština postojanja upozorenja je da se radniku omogući pravo na odbranu i da se izjasni o učinjenoj povredi, što je u konkretnom slučaju svakako i učinjeno jer je tužilac u dva navrata davao pismenu izjavu o učinjenoj povredi.

Kako ostalim revizijskim navodima objašnjava da finansijsko zaduženje nije pokazao zbog straha za svoju i opštu bezbednost u autobusu punom putnika, tužilac napada utvrđeno činjenično stanje koje se revizijom ne može pobijati u smislu člana 398. stav 2. ZPP-a, to su oni irelevantni.

Pravilno su nižestepeni sudovi odlučili o troškovima parničnog postupka u smislu člana 149. stav 1. ZPP-a.

Na osnovu člana 405. stav 1. u vezi člana 491. stav 1. ZPP-a, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz